

BÉKEHARANG

APÜSPÖKI METHODISTA EGYHÁZ HAVI KÖZLÖNYE.
ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2 PÉNGŐ 40 FILLÉR. A MELLÉKLET 80 FILLÉR. AMERIKÁBAN AZ
ELŐFIZETÉSI DIJ PORTÓVAL EGYÜTT 2 DOLLÁR. TIZ PÉLDÁNYT PORTÓMENTESEN KÜLDÜNK.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL:
WALLRABENSTEIN JAKAB, NYIREGYHÁZA, DESSEWFFY-TÉR 10.

Aranydeszkák.

Folytatás.

A gyalu.

Ha a fűrész elvégezte munkáját s a fák-
ból deszkák lettek, akkor készen van már min-
den? Ó nem! A deszkák még igen durvák,
egyenellenek. Így még nem lehet őket beara-
nyozni. Mit kell még tenni? *Meggyalulni.*

A gyalu élesen szalad végig a durva
deszkán s csakugy viszi lefelé a hosszú for-
gácsot. Egész csomót.

Ha a deszkák kiabálni tudnának, akkor
most bizonyára kiabálnának, mert az éles gyalu
nagyon fájdalmas sebet hasít, de nem kiabál-
nak, hanem csendesesen türik a gyalulást. Nem
is bujhatnak ki a gyalu alól, mert erősen be-
szorítottak a gyalupadba.

Bár mi is tudnánk ilyen csendesek lenni,
ha minket gyalulnak!

Hát minket is gyalulnak? Igen, mert
erre nekünk is nagy szükségünk van.

Hoseás prófétánál a 6. rész 5. versében
ezt olvassuk: „Ézért meggyalulom őket a pró-
féták által“. Mit jelentsen ez? Azt, hogy a
próféták az Isten kezében eszközök, akiket ő
arra használ fel, hogy az embereket megsza-
badítsa, hibáiktól s gyarlóságuktól.

Vajjon miért jársz a gyülekezetbe? Meg-
mondom. Azért, hogy ott meggyalultassál. Isten
az ő szolgájál, aki hirdeti az Igét, mint gyalul
akarja felhasználni, hogy megszabadulj ferde-
ségeidről.

Ezt bizonyára magad is észrevetted. Sok-
szor az volt a benyomásod, hogy az Ige mintha
csak neked szólt volna, senkire másra ugy
nem illett mint rád. Kiérezted, hogy az Ige
intett vagy büntetett.

Aztán milyen volt a folytatás? Engedted
magad meggyalulni? Letetted azt a gyarlóságot
amire figyelmessé tétetted?

Sokan nagy hibát követnek el. Észreve-
szik, hogy szükség van a gyalulásra, de nem
engedik magukat meggyalulni. Ezek gyalulat-
lanok maradnak. Szomorú dolog, de Isten gyer-
mekei közt is vannak még „gyalulatlanok“.

Éppen olyanok, mint egy gyalulatlan deszka,
melyből kiáll a kezét megsebző szilánk.

Némelyek kifakadnak a prédikátor ellen, aki
egy-egy kemény beszédet tartott. Nem ritkán ilyen
kifakadások hallhatók: A mai predikáció nem
volt egyéb mint ostorcsattogtatás, pedig én
épnli szerettem volna.“ „Nem megyek többé
a gyülekezetbe, hol csak bűneimet hánytorgat-
ják szememre“.

Ezek az emberek akik így beszélnek,
ugy vélik, hogy a prédikátor ostorozza bűnei-
ket, a valóságban pedig Isten ostorozza őket.
Isten csak a prédikátor által akarta a kiálló
szilánkokat legyalulni, de a gyalulásba nem
mentek bele.

Ez ugyebár szomorú?

Nos és ha valaki nem engedi magát
meggyalulni, akkor Isten-ei áll terveitől? Hála
Istennek, nem! Ó hűséges. Ó akkor is célhoz
akarja gyermekeit vezetni, ha azok nem akar-
ják ezt.

Ha az Igének gyaluja által nem engednék
magukat meggyalulni, Istennek rendelkezésre áll
még sok más gyalu is. Ha az Ige gyaluja nem
használ, ott van a szenvedés gyaluja. Megis-
merted már?

Ha ez munkába kezd, csakugy röpül a
forgács! S ez igen fáj. Ott fekszel a beteg-
ágyon, fájdalom gyötör s nem menekülhetsz
el. Most Isten kezeli a gyalut.

Avagy pedig valamely hozzánk tartozónak
betegágya, vagy halálosága mellé állít min-
ket Isten. Nehéz, fájdalmas dolog! De rászor-
rulunk.

Némely szenvedéstől és csapástól meg-
kimélhetjük magunkat. Hisz Isten a szenvedés
gyalujához csak akkor nyul, ha az Ige gyalu-
jával nem éri el célját. Ha mindjárt hallgat-
nánk Igéjére, nem lenne szükség a szent-
vedésre.

Mivel Isten a deszkákat használhatóbbá
akarja tenni, azért kell azokat meggyalulni.
Kész vagy-e erre hogy meggyalultasd magad?
Azt mondod, igen kész vagyok.

Igazán? Tudnod kell, hogy más az, csu-
pán elméletben gyalulni magad, s más a
valóságban, a mindennapi életben.

Ezt egyszer kézzel foghatóan tapasztaltam. Az egyik testvérrrel többször imádkoztam. Egy nap, mikor megint együtt imádkoztunk, különösen örültem a testvér imáján. Körülbelül ez volt imája: „Uram te jól tudod, mennyi bajba sodort már saját Énem, kérlek szabaddíts meg ettől a zsarnoktól.“

Körülbelül fél órára ezen ima után ezt a testvért egy nő, aki ugyancsak az intézetben munkálkodott, kihívta. Jó hangosan szólította nevén. De a testvér úgy tett, mintha nem hallaná. Mikor a nő már vagy háromszor kiáltotta a nevét, végre kiment szobájából a folyosóra s azt kiáltotta vissza: „Mit kiabál úgy utánam? Ha beszélni akar velem, tessék a szobámba jönni. S különben is, kikérem magamnak, hogy egyszerűen Kovácsnak szólítson, én Kovács ur vagyok.“

Mikor ezt végig hallgattam, fájdalommal állapítottam meg, hogy más az elmélet és más a gyakorlat.

Veled nem történt meg ilyesmi? Oh bizonyára!

Mikor nevezett testvér azért, imádkozott hogy Énjétől szabaduljon, egész komolyan akart tőle szabadulni. Aztán Isten tényleg kezébe vette a gyalut. Meg akarta hallgatni Kovács testvér imáját. De Kovács testvér már az első gyalulásnál protestált ez ellen.

Akárcsak mint te is tetted, mikor a gyülekezetben azt énekelte:

„Uram én mindent hozok
Testem és lelkemet,
Mint élő áldozatot,
Fogadj el engemet.“

De mikor az Ige tényleg birtokába akarta venni testedet és lelkedet, amikor gyalulni kezdett — akkor ellenkezettél.

Oh engedd, hogy az Isten gyaluja végig simítson. Meglásd javadra lesz! Ő csak jót akar. Ő gyaluval a kezében is csak üdvösségedet akarja munkálni.

Figyelted már a gyalulást? Észrevehetted, hogy sokszor a gyalu csak egy bizonyos pontig jutott, amelyen nem tudott átszaladni. Ettől a ponttól mindég visszatért a gyalu.

Mi volt az akadály? Egy görcs a deszkában. Ez a görcs makacsul ellenállt a gyalunak. De végül hosszas gyalulás után, ez a görcs is engedett.

Nem voltak-e a te életedben is olyan görcsök? Olyan dolgok amiket a jó Isten szeretett volna rólad letisztogatni, de te makacsul ragaszkodtál hozzájuk s nem akartál engedelmeskedni.

Oly szomorú dolog, ha Isten gyermekei nem engedik magukról legyalulni a görcsöket! Oly szomorú ha kedvenc bűneikről s megköttöttségükről nem akarnak lemondani. Ilyenkor a benső hitélet nem növekedhetik s Isten munkája akadályoztatik

Egyedül a nagyvilágon.

(Folytatás.)

IV.

Néhány hét telt már el és Carly kívánsága még mindig nem teljesült. Lassacskán az a gyanu fogta el, hogy öreg barátja félrevezette őt. Esténként, ha aludni tért, élénk figyelemmel kísérté a nyitott ajtón át Olivert s hallotta, mint szokott az lefekvés előtt beszélgetni Urával.

Mást azonban nem látott s miután kívánsága nem teljesedett be a seprűvel, lassan elhagyta hite és már nem is foglalkozott ezen gondolatával.

Bár nagy megelégedéssel élvezte a kis zugot, mely neki meleg és puha fekvést biztosított s ahol rendőrtől sem kellett félnie, de ezt a jószágot véleménye szerint Olivernek s nem annak a titokzatos Urnak köszönhetette. Tudomása szerint ez a nagy Ur Jézus eddig vele semmi képen sem törődött; Ez a tudat elcsintén fájt neki, később elkeserítette s utoljára is közömbössé tette.

Ellenben Oliverrel szemben nagy hálára kötelezettnek érezte magát. Reggel korán kelt, takarított beszerezte az ujságot, mielőtt saját munkája után látott volna. Evés idején mindig eltűnt, hiszen nem egyszer látta Olivert gond-

terhes homlokkal pénztár fiókja előtt állani s látta mily nehezen tudta az élelmet a maga és Dolly számára megszerezni.

Egy napon aztán az a szerencse érte, hogy egy forintot kapott ajándékképpen. Ezt a forintot ő észrevétlenül becsempészte Oliver pénzes fiókjába azon reményben, hogy Oliver majd ezt nem veszi észre, de amint látta, mennyire nyugtalanítja Olivert ez a rejtélyesen talált pénzösszeg, bevallotta, hogy mit tett, de hozzá is fűzte mindjárt, hogy mennyivel többbe került volna neki, ha a mostani hideg északakat a menhelyben kellett volna töltenie.

Oliver azonban akadémuskodott. „Nem“ mondotta erélyesen „te azt a kis kuckót fardozásaidért méltán megérdemled, sőt még fizetést is kellene kapnod azért, hogy úgy segítsz mindenben.“

„Tedd el Dolly részére“ kérlette a fiu könnyes szemmel és hamar a kis leány kezébe csuszta a pénzt.

Ez nevetve köszönte meg és hozzá fűzte: „ezért husz puszit kapsz most tőlem.“

Carlyt ezen csókok nagyon boldoggá tették, hiszen anya halála óta senkinek sem jutott eszébe a szeretetre éhező gyermeket szeretettel megcsókolni.

Oliver azonban semmiképen sem volt a gyermekek ezen alkujával megelégedve.

Talán Isten már sokkal többet végezhetett volna el rajtunk, ha nem lett volna utjában oly sok görcs, ami által akadályoztuk.

Oh kedves lélek, ha volt, vagy ha van életed deszkáján ilyen kemény görcs, határozd el magad ma arra, hogy megváltasz ettől a görcsötől s átadod magad feltétlenül Istenednek!

Ne félj attól, hogy az Ur olyasmit is fog legyalulni, aminek nem kell lekerülni. Ez felesleges félelem. Nyugodtan rá bízhatod magad, ő csak annyit gyalul le rólad amennyinek le kell kerülni.

Bár lennél e sorok olvasása által is hajlandó arra, hogy átadjad magad, teljesen, fejtétel nélkül az Isten kezébe meggyalulás végett. Bár ne akadályoznád az Urat, hanem mondanád: „Rajta Uram, gyalulj, mert szükségem van rá!”

Ha így tennél, rohamosan növekedne belső vebred s az Ur nagy léptekben haladhatna veled előre.

Törd hát nyugodtan, hogy Isten gyaluljon! Ő nem csinál hibát! Bizzál benne!

(Folyt. köv.)

Edes kis fiam, nem egyforma göggyel, hanem egyforma alázatossággal és szeretettel bánj az emberekkel.

*

„Seprüt vehetél volna a pénzen Carly“ mondotta szemrehányó hangon.

„Ő már én régen nem imádkozom a seprüért“ mondotta halkán a fiu, „barátod nem hallgatott meg, vagy ha hallott is, nem törődött velem, tehát miért alkalmatlankodjam neki könyörgéssel.“

„De most megkaptad a pénzt egy seprüre“ erősködött Oliver és ha élelmes vagy, uccasarkol is találsz. Ugy-e eddig még sohasem kaptál ilyen nagy pénzösszeget egyszerre?”

„Nem soha!“ válaszolt Carly elgondolkozva „egy magas komorarcu ur adta nekem, a mikor lovát tartottam s azt mondotta, hogy ne haszontalanságra költsem el a pénzt.“

„Látod seprüt kellett volna érte vened“ erősítette újra Oliver s gondolkozva tekintett Dollyra, ki erősen tartotta kis markában a pénzt.

„Kérem, ne vegye el tőle“ kiáltott Carly izgatottan, látva a kettő között folyó csöndes harcot“ majd megkapom még a seprüt is. Hogy hogyan is teljesítheti az Ur kérésemet, arra nem gondoltam. Azt hittem magát a seprüt fogja elküldeni.“

Este, mielőtt lefeküdt megint hallotta mint társalog Oliver szokott módon barátjával és mint kéri, hogy halgassa meg Carlyt is, a seprüt illetőleg, aki már helytelen tettével el-

HIREK.

— **Jelentés a budapesti kerületi konferenciáról.** Április 19—21-ig a megállapított program szerint az angyalföldi gyülekezetben megjelentek összes hazai prédikátoraink Funk M. superintendensünk vezetése mellett s örömteljes bizonyosságot tettek az elmúlt téli hónapok alatt szerzett tapasztalataikról. Az elhangzott bizonyosságtételek arról győzték meg a hallgatóságot, hogy a feltámadott Jézus most is munkálkodik az ő tanúi által. A reggelenként tartott imaórák, biblia magyarázatok, az egyes evangélikációk s a filippi levélről tartott exegetikai értekezés valamint Pál apostolról tartott theologiai ismertetés s az amerikai egyházi élet jelenlegi helyzetéről tartott beszámoló, mindvégig nagy érdeklődést váltott ki ugy a prédikátoroknál, mint a gyülekezet tagjainál. Az angyalföldi gyermekekből álló kis énekkar is a tőle telhető legjobbat adta s hozzájárult annak megértéséhez, hogy egy hívő gyülekezet összes tagjai, „együttmunkálódó szolgák.“ Adja Istenünk gazdag áldását ezen szép napokra is, hogy munkabiróbbak s hűségesebbek legyünk, mint eddig voltunk.

— **Külföldi vendégek.** A budapesti magyar gyülekezetben ápr. 10 én dr. Nuelsen J. püspök tartott istentiszteletet. A német gyülekezetben pedig dr. Nicholson püspök. A prédi-

szalaztotta az alkalmat, hogy seprühöz jusson. De nem sokáig hallgatta, mert álmoság vett erőt rajta és álmában látta, mint ad neki pénzt az a magas komor arcu ur és mint vesz neki seprüt Dolly, még pedig, olyan furcsa seprüt, amely egészen egyedül sepri az uccát

V.

Másnap reggel bár december volt, oly melegen sütött a nap, hogy Carly jónak látta, ha Dollyt sétálni viszi, Oliver szívesen egyezett bele. Dolly szokása ellenére hallgatag és gondolkozó volt, úgy, hogy Carly, aki azt hitte, hogy a gyermek fáradt, egy ház lépcsőjére ült le vele s elmondotta neki csodálatos álmát az önműködő seprüről. Carly fáradozása azonban hiába való volt, Dolly nem vidult fel, sőt ellenkezőleg, még hallgatagabb lett.

„Dolly seprüt szeretne venni“ mondotta végre halkán „egy szép nagy seprüt és nagyapó ne szomorkodjon többé, hanem pipáljon megint kedvenc pipájából esténként. Dolly nagy lányka már és anyuska azt mondotta, hogy Dolly kedves, jó leány legyen amig anyuska visszajön. Most veszünk egy seprüt, egy szép nagy seprüt, ugy-e Carly, ugy-e kedves jó Carly?“

A fiu hiába fáradozott, hogy Dolly lemondjon kívánságáról. De az nem tágitott. „Nem! Dolly seprüt akar venni, szép seprüt,

kátornéknak s nőknek pedig dr. Nicholonné tartott igen szép előadást.

— **Evangeliumi est Budapesten, a régi képviselőházban.** Március hó 30-án este a régi képviselőház — a kedvezőtlen időjárás ellenére is — majdnem zsúfolásig megtelt az evangeliumi keresztyén közösségek tagjaival és érdeklődőkkel. Ujra összegyűltek baptisták, methodisták s más közösségbeliek, ez évben már másodsor, hogy együttesen kifejezést adjanak Jézus Krisztus királyságáról s a hitben megerősödjenek és elmélyüljenek. Ezen a második összejövetelen is Csopják Attila tv. volt a vezető. Előadást tartottak Gerwich György baptista prédikátor, dr. Fischer Árpád orvos és dr. Szalós Artur methodista prédikátor. Tapasztalható volt az Ur jelenléte s hisszük, hogy ezek az összejövetelek jó hatással lesznek közösségeinkre és más felekezetre is. A hívőknek kötelessége egymást testvéreként tisztelni s együttesen harcolni az Ur országának eljöveteleért.

— **Adomány epileptikus menhelyünkre.** A budapesti német gyülekezet tagja T. Fr. nyiregyházi epileptikus menhelyünkre egy teljes szoba butort ajándékozott körülbelül 5 millió értékben. Ezzel is egy lépéssel előbbre jutott menhelyünk megnyitásának ideje. Istenáldása legyen a nemesszívű adakozón!

— **Nyári üdülés az ifjuság számára.** Budakeszin aug. 14—31-ig a pihenni vágyó

fiatal emberek részére alkalom nyújtatik. Naponta bibliatanulmány s más épületes előadások tartatnak. Elsősorban ifjusági egyleteink tagjai vétetnek figyelembe, de bármely más ifjut is szívesen lát a vezetőség az üdülőtelepen. Részvételi díj napi 2'40 P.

— **Pünkösdkor,** budapesti ifjusági egyesületünk tagjai meglátogatják kaposszékcsői és dombovári gyülekezeteinket s ott fognak misszionálni. Szombaton indulnak s hétfőn este térnek vissza Pestre.

— **Budakeszin üdülőtelepet** létesített egyházunk, a testben és lélekben cefáradtak részére. Hegyi, fenyő illatos levegőben, csendes szobákban, bárki, igen olcsón hozzájuthat pár heti pihenéshez, üdüléshez. Érdeklődők forduljanak e címhez: Fleps János Budapest, Felsőerdősor 5. III. Hangsúlyozni kívánjuk, hogy felekezeti különbség nélkül, bárkit szívesen felvesszünk.

— **Nyiregyházán ápr. 23-án** Funk M. superintendens negyedévi konferenciát tartott. A vasárnapi istentisztelet alkalmával tagfelvétel volt.

— **Dögén,** mely névvel ezuttal először találkozunk lapunk olvasói, husvét II. napján a nyiregyházi és kisvárdai ifjuság, több száz főre menő hallgatóság előtt, a szabad ég alatt bizonyosátevő istentiszteletet tartott — s igen sok röpiratot osztott. A nyiregyházi gyülekezetből 42 tag vett részt ebben a missziói munkában.

mert akkor Dolly mindig szomorú lesz.“ És Carly végre is beleegyezett. Mert amióta belátta, hogy az ur Jézus a pénzt talán csakugyan azért küldhette neki, hogy imáját meghallgassa és ő seprűt vehessen érte, kezdte megbánni elhamarkodottságát. Amint aztán még azt is látta, hogy Dolly mennyire felvidul és mily fontoskodva lépdél mellette amíg egy üzlethez értek, melyben seprűt lehetett venni, lelki nyugalma teljesen visszatért. Soká tartott amíg végre egy megfelelő seprűt találtak, de azután annál nagyobb volt boldogságuk, a mikor a rég kívánt seprű csakugyan saját tulajdonuk volt.

Vidám beszélgetésük közben Carly hirtelen megállt. Szeme egy jól öltözött kislányon akadt meg, ki csinos, tiszta kis cipővel édes-anya mellett álva, megijedve nézte a sarat, melyen nem tudott átmenni a tulsó oldalra. Carly hirtelen elszántsággal a kis leány anyja előtt megállva így szólt:

„Ha vigyázni tetszik kis leánykámra, átvisszem az Ön kis leányát a tulsó oldalra.“ Az ucca sáros az esőtől és itt az átjárón nem mehet át kis lánykára a nélkül, hogy cipőjét össze ne piszkolná.“

A hölgy vizsgáló tekintete egy pillanatra végig síkolt a fiu alakján, aztán annak tiszta, őszinte tekintetét látva, megadta beleegyezését. Amint Carly a kis leányt átvitte és visszajött,

a hölgy egy husz fillérest csusztatott kezébe „Köszönöm“ mondta Carly „de nem pénzért tettem e szívességet. Éppen azon vagyok, hogy egy átjárót keressek, a melyet én tarthatok tisztán a seprűt is azért vettük most. De olyan helyet szeretnék találni, a hol érdemes is dolgozni.“

„És miért nem választod éppen ezt a helyet?“ kérde a hölgy „azt hiszem sokan örülnének, ha tiszta cipővel és száraz lábbal átjuthatnának a tulsó oldalra.“

Carly belátta, hogy a tanács okos volt. Négy ucca keresztesdőlőt itt és a közelben kocsiállomás volt, tehát a hely csakugyan megfelelő volt. Egy bérkocsistól kis pokrócot kért kölcsön és Dollyt szép, napos, védett helyen ráültette a pokrócra, maga pedig a seprés után látott. Csakhamar szép tiszta utat készített, a tulsó oldalra s bár sokan a járókelők között észre sem vették fáradozását, mégis akadtak hölgyek, akik egy-egy öt fillérest nyomtak markába, úgy hogy mire delet harangoztak majdnem negyven fillér volt a keresete. Sajnálva hagyta csak el a szép keresetet ígérő helyet, de tudva, hogy az öreg Oliver nyugtalanul vár unokájára, abbahagyta munkáját, megfogta Dolly kezét és megalégedetten indult vele hazafelé.

(Folyt. köv.)

— Japánban a Methodista egyház 29.000 tagot számlál. A vasárnapi iskolai tanulók száma pedig 42.000. Önkéntes adományok címén befolyt 165.000 dollár.

— Mrs Fanny Nast Gamble emlékére, aki nemesszívű adományával budapesti központi épületünket ajándékozta a magyar misszióknak, Felsőerdősor 5. sz. alatt a kapubejárat jobb oldalán egy márványtáblát állítottunk ápr. 10 én. Az ünnepélyen Dr. Nuelsen püspök tartott beszédet és Dr. Nicholson püspök felesége, mint a női missziói szövetségnek elnöke. Funk M. és Dr. Szalos A. pedig az alapítónak életrajzát olvasták fel, magyar és német nyelven. Az emléktáblába e sorok vésettek:

Mrs. Fanny Nast Gamble, Cincinatti Ohio, U. S. A.
Dedicated—Alapítva
1916.

— Két hetes evangelizáció South-Bendben. Éppen most jön a hír az oceánon keresztül Viktor testvérünkötől, hogy az ő gyülekezetében is szép számú hallgatókkal igen sikerült evangelizációt tartottak. A gazdag maghíntésnek, buzgó imádkozásnak, hívek látogatásának szorgalmas testi és lelki munkának, meg volt az eredménye. Az esti órákban tartott evangelizációi előadások után néha 20—30 lélek is felállt a gyülekezetben s kijöttek az oltárhoz, hogy nyilvánosan is biznyságot tegyenek arról, nekik az élő Jézus Krisztusra szükségük van, s vágyódnak az üdvösség után. Az Ur lelke bizonyára tovább is munkálkodik az üdvösségre vágyódók lelkén. Viktor testvérünk már 2 másik városból kapott meghívást, ahol szintén 2000—3000 magyar ember lakik, akik semmiféle lelki gondozásban nem részesülnek. Munka van bőven az aratásra váró gabona sok. Viktor testvérünknek és kedves neijének sok testi és lelki erőt kívánunk — igazán szép, missziói munkájukhoz!

— Világkonferencia Budapesten. Mi célból? Ápr. 7—13-ig husz különböző országnak 100 küldöttje vett részt ezen a konferencián, abból a célból, hogy közösen megbeszéltek azt, mi a kereszténység hivatása a zsidóság közt? A kongresszus elnöke, a világszerte ismert Dr. John Mott volt, ki egy küldöttséget is vezetett Horthy Miklós kormányzóhoz. Megállapították, hogy a zsidó ifjuság soraiban nagy a keresés, szellemi kielégülés után. Belátták hogy a zsidók közt csak ugy lehet eredményes missziói munkát folytatni, ha minél képzeltebb a zsidóságot legalaposabban ismerő munkatársakat küldenek ki. Szükséges oly irodalom megteremtése, melyből a kereszténység jól megismerheti a zsidóságot, s viszont a zsidóság a kereszténységet. A konferencián sok keresztényenne lett zsidó is részt vett s igen értékes előadásokban ismertették a zsidóság leikivilágát. Ez a konferencia is biznyságot szolgáltatott arra nézve, hogy Jézushoz kell a zsidóságot vezetni!

„Baptisták, Nazarenusok, Methodisták, Üdvhadsereg, Adventisták, Nemzetközi Bibliatanulók“ irta: Dr. Vass Vince református theol. tanár.

Nagy érdeklődéssel vettem kezembe a 40 oldalnyi füzetet, amit a Sylvester nyomda kiadott. Végig olvastam s nagy csalódással tettem le a kis füzetet. Azt gondoltam igazi theol. alapossággal s tárgyilagos tudással megirt ismertető füzetet fogok olvasni s azt kellett tapasztalnom, hogy kevés bibliai tudással s igen gyenge theol. tájékozottsággal, de annál sötétebbszinű felekezeti tintával iratott meg. Aki ma theol. tanár létére így ír: „az evangelium teljes diadala a világban és az emberi szivekben igazán csak a mi (t.-i.: ref.) egyházunk utján lehetséges“ (37. old.) „Ne olvassuk írásaikat“ (l.-i.: a szeptakét) „Ne vegyünk részt összejöveleiken“ (39. old.) „Tudatlan eszközzel magyarazzák a Szentírást“ (2. old.) Az eleve elfogult. Az olyan mű, mely azt igyekszik bizonyítani, hogy a „hivők farizeusok“ (2. old.) hogy a „hivők“ munkája „valóságos rablás“ s ezzel „vétkes bünt követnek el Isten ügyével szemben“ (3. old.) s hogy tanai tévtanok“ (39. old.) s terjedésük „hamisság terjedése“ (38. old.) s hogy „Isten a ref. egyházra bízta az evangelium terjesztését“ (3. old.) az olyan mű nem tárgyilagos nem tudományos. Ellenkezőleg azt a benyomást teszi a XX. sz. embereire, mintha szerzője valamikor 400 évvel ezelőtt egy fallal körülvett sötét zárdában írta volna, telve elfogult fanatismussal az ébredő hitélet képviselői ellen. Ugy a biblia mint az egyház történelem s a mai kor ellene mond az e füzetben foglalt állításoknak. A füzet ára nincs jelezve, de értéke nincs is.

„Sirokkó“ — (Gujás Tivadar lelkész elbeszélés köteté). Egy 108 oldalra terjedő kis könyv köszöntött be szerkesztőségünkbe szerényen, mint egy tavasszal érkező kis ibolyacsokor, magán hordozván az evangélium tiszta, üde, életet adó levegőjét. A szerző harminchárom kis elbeszélést nyújt e bokrétaban, amelyek változatosan tárják elénk egy hívő lélek gondolatait, nem iskolai bölcseségen, hanem meleg sziven átszűrve, s csak jótékonyan hathat azokra, kik lapjai között üdülést keresnek. E könyv — melyet olvasóink nyugodtan helyezhetnek olvasmányaik közzé, — megrendelhető a szerzőnél (Pest-szentlőrinc Kossut Lajos-u. 163. sz.)

Isten sokféleképen szólott.

Zsid. 1, 1—2.

Konferenciái beszéd, tartotta: dr. D. Neulsen L. János püspök. Mramorak, 1927. március 27-én.

Ezen igék szerint a legfontosabb tény az, hogy „Isten beszélt.“ Drága és fontos igazság ez. Képzeljük el, ha Isten nem beszélt volna, milyen következményei volnának ennek reánk nézve. Honnan kaptunk volna választ számtalan kérdéseinkre: mint pl. honnan jövünk, hová megyünk és mi lesz, ha meghalunk? A tudósok és feltalálók sok mindent tudtak kideríteni, de ezekre a kérdésekre nem tudtak választ adni. Miért van annyi bűn és nyomor a világon? Ezekre a kérdésekre fényt deríteni senki sem tud. Ez okozója annak, hogy sokan ama görög tudóssal azt mondják; legjobb annak, aki nem is született! Épen ezért oly fontos Isten beszéde. Isten minden időben szólott az emberiséghez, különböző uton és módon. Évszázadokkal ezelőtt az atyákhoz, Ábrahám, Izsák és Jákobhoz szólt. Mindig az adott viszonyokhoz alkalmazkodva, az akkori értelemez mérten. Ábrahám pl. nem tudott annyit, mint Jeremiás és Jeremiás nem annyit, mint Dániel, ez meg nem annyit, mint Kér. János. Az apostolokhoz sokkal értelmesebben beszélt, mint az ótestamentum bármely alakjához. Szymbolikus mutatta az atyáknak, az ószövetségben, az Ő akaratát és az Ő országát, ceremóniák és külső formák által. Idővel ezek a külsőségek mind jobban átalakultak és közvetlenebbek, tökéletesebbek lettek. Legutoljára Fia által szólott hozzánk, akiben Isten lelke tökéletesen megvolt. Csodálatosképen, hatalmasan, beszélt hozzánk az Isten Fia, nem mint az írástudók és farizeusok. Szavai erőteljesekek voltak, szíveket és veséket áthatók. Soha semmi kétség nem merült fel állításaival szemben. Amit mondott, az mind úgy lett! Beszéde életet hozott. Ha a vakhoz beszélt az visszanyerte szeme világát, a süket hallott, a béna járt és a halottak feltámadtak. Ha pedig valaki bűnét bocsájtotta meg, öröm költözött az illető házába és szívébe. De nem csak szavai által szólott hozzánk, hanem cselekedetei is hatalmas beszéd gyanánt állnak szemeink előtt. Hogy mi az alázatosság, bebizonyította ott Betlehemben, amikor mint szegény gyermek a jászolban született. Azóta nagy Betlehem jelentősége. Beszélnek hozzánk a böjti hetek, amelyekben jelenleg állunk, nemsokára beszél hozzánk a nagy hét, csütörtök, péntek, az ő szenvedéseivel. Gondoljunk csak arra amit ezekben a napokban ami Urunk átélt: elfogatására, elítélésére, ostromoztatására, tövissel való koronáztatására és kereszthalálára. Mához három hétre husvét ünnepe lesz. Szívesen gondolunk dicsőséges feltámadására. Ne felejtsük el, hogy ezek által hatalmasan szólott azóta hozzánk. Ez mind Isten szava, Fia által. Ezek hatalmas cseleke-

detek voltak és ezek mutatták bűneink komolyságát.

De Isten nem csak a múltban beszélt, hanem még ma is szól hozzánk. A csodák korszaka még nem múlt el. Ha egy iszákos, vagy más bűnben élő ember Istenhez jön, nem csak bűnbocsánatot, hanem új erőt is nyer Tőle, a bűn lektüzdésére. Beszél Ő hozzánk ha örömet szerez, de akkor is ha küzdelem, betegség és halál látogatnak hozzád. Ő beszél, ha Isten házában vagy, ha imádkozol, vagy ha hallgatnod kell. Néha a csendes álmatlan éjszakákat is arra használja, hogy beszéljen veled. Nem csak az egyesekhez, beszél Ő így, hanem beszél a prédikátorokhoz, gyülekezetekhez, városokhoz és országokhoz is. Minden csak attól függ, hogy mi haljuk-e, vagy nem vesszük figyelembe beszédét. A kérdés az, hallottuk és értettük-e szavát és ha igen, cselekedtünk-e aszerint? Vajon hallottuk-e már Jézus biztató szavait? „Neked megpocsájtattak bűneid“? Vajon felébredtünk-e már bűneinkből és élünk-e az Ő erejében. Halljuk-e, mit mond nekünk vasárnap és mit a hétköznapi életben? Mennyi mondanivalója van, bárcsak hajlandók volnánk Őt türelmesen meghallgatni! Hála legyen Istennek, még ma is van Néki hozzánk szólani valója. Kedves predikátor testvéreim, az Ur sokat akar nekünk mondani, hogy aztán másoknak tovább mondjuk. Olvassuk-e és tanulmány tárgyává tesszük-e a bibliát?

Mennyi ember él még körülöttünk, akikhez Istenről szólani kellene. Vajha adná az Ur, hogy mi erre minden időben felhasználhatnók magunkat! Isten ma azt mondja neked: Fiam, add nekem a szivedet!

Jegyezte: S. Gy.

Uram segíts!

Uram, te látod lelkemet,
Bennem te olvasol,
Látod, földi gond, hogy temet,
Szívem hogyan hajol,
Hogy csábít, hogy van e világ,
S alszik bennem az égi láng.

Uram, segíts, emelj, ne hagyj!
Lelkedből önts belém!
Szívembe szent erődből adj!
Ne tántorodjam én,
Nyerjem meg földi bus tusán
Mennyben ragyogó koronám!

Szabó Lajos.

A nevetés nem érdem, a mennyek országába, de a könnyeket számon tartják ott.

Évi Konferencia Mramorákon (Homokos.)

Ez idén, meglehetősen korán, március 23-tól 27-ig tartottuk Jugoszláviában, 7-ik évi konferenciánkat. Ez alkalommal nem a Bácskában és nem is egy régi gyülekezetben, hanem, Mramorákon, egyik igen élénk, ifju Bánáti kerületben. Ennek a gyülekezetnek keletkezése és fejlődése igen érdekes és csodálatos. 1921-ben hívtak meg bennünket az ottani kékkeresztesek, élükön Wallrabenstein Jakab ev. lelkésszel, hogy az ottani elhagyott nyáját, Wallrabenstein lelkész elköltözése után, vegyük át. Jakob János szuperintendens és Mohr Jakob prédikátor testvérek, azonnal átrándultak, a legnagyobb hidegben, Mramorákra. (Bánátban a téli utazás igen hosszadalmas, fáradtságos és sok nehézségekkel jár) Itt egy pár Jézust kereső emberrel megalakították a mostani gyülekezetet. Mohr testvér azonnal átköltözött Mramorákra. Ez a munka aránylag rövid idő alatt, igen szép eredményt ért el. 1923-ban az ottani testvérek már kápolnát építettek. Azóta állandóan szaporodik a hivek száma, ma 140 tagja van a kerületnek. Mramorák lakossága három részre oszlik, német, szerb és román nemzetiségre. A lakosság tulnyomó része német. Nem nehéz kitudnia az embernek, melyik a falu németlakta része. Az itteni németek, munkaszerető, tiszta emberek. Csak egy baj van, hogy a szesz ital nagyon sok áldozatot tart fogva. Épen ezért van ott még nagy feladata a methodizmusnak.

Szerdán, március 23-án nyitottuk meg Konferenciánkat. Drumm Adolf prédikátor testvérünk és k. neje minden előkészületet megtettek, hogy kellemes fogadtatásban részesüljünk. Már ezen az üdvözlő estén résztvevő k. püspökünk dr. D. Nuelsen János és kedves neje. Az üdvözlő beszédek után, Polovina S. testv. Uplandból, Amerika, tartott lelkes beszédet, Istennek csodálatos utairól, amelyeken őt vezette. Polovina testv. Amerikában, mint helyi prédikátor és laikus evangélista járta be az országot és tartott ébresztő beszédeket, sok ezer ember előtt. Ide hozánk is azért jött, hogy szláv testvérei közt hirdesse az élet igéjét. Munkájáért semmi fizetést nem igényel.

Sajnos külföldi delegátusaink ez idén nem voltak.

Érdekes jelentéseket adtak le, úgy az északi, mint a déli kerület prédikátorai. Voltak ugyan nehézségeink, azonban ezek is csak elősegítették munkánkat. Azt szokták mondani, hogy az az asszony a legjobb, amelyről nem sokat beszélnek, ha ez úgy van, akkor talán az idej munkáról is ezt lehetne mondani. Különbözőbb határozatokat, nem hoztunk,

munkánk nyugodt, egészséges fejlődésnek örvend. A Mramoráki hallgatóságra, mely közt ott volt ez alkalommal a falu intelligenciája, majdnem teljes számmal, igen jó benyomást tett k. püspökünk beszéde: „A methodizmus és az alkohol kérdés.” Ennek az előadásnak azért tulajdonítunk nagy fontosságot, mert ezen a vidéken igen nagy a bortermelés, az abstinencia meg nagy ellenállásra talál. De ezek dacára, majdnem minden ifju és hajadon mellét a kékkereszt díszíti. Ez az eredmény hosszú, fáradtságos munka gyümölcse, azért bátran előre.

Péntek d. e. Wiles tanár ur, a Brit és külföldi bibliatársulat balkáni igazgatója szolgált érdekes adatokkal a konferenciának. Romániából azt az örvendetes hírt hozta, hogy most fejeződött be az új fordítása a román bibliának, amely sokkal jobb, mint a régi fordítás. Remélem, ez elősegíti a román biblia nagyobb terjesztését. Görögország az egyedüli állam a Balkánon és talán egész Európában, ahol a biblia árusítása tiltva van. Remélem, hogy ez az állapot nem fog soká tartani. Dacára a sok nehézségeknek, mégis sikerült a múlt évben 31,000 bibliát és bibliai részeket eladni. Ezen a téren még nagy munka vár ránk a Balkánon, ahol annyi biblianélküli ember él.

A konferencia tetőpontját a vasárnap képezte. D. e. 10 órakor dr. Nuelsen püspök tartott prédikációt a Zsidókhöz írt lev. 1, 1—2 vers alapján. A beszédet rövid kivonatban hozzuk. A prédikációt követte, Veljkovió Mihály macedóniai prédikátor, vénné való avatása. Ünneplés pillanatok voltak ezek. Mély benyomást tesz mindig a hallgatókra és az Ur országában működő munkásokra, ha újból átéli és átérzi azon fogadalmak hatását, amelyet ilyenkor tesznek prédikátoraink.

Vasárnap d. u. és este bizonyágtévések voltak. Kbl. 300 hallgató előtt beszélték el tapasztalataikat prédikátor testvéreink és a gyülekezetek egyéb vezető személyei. Ezek a bizonyágtévések csaknem nélkülözhetetlenek egy élő keresztény gyülekezetben. Szinte érezhető volt hallgatóink lelkesedése.

Elhelyezések az idén nem voltak. Változás csak annyiban történt, hogy Vrsac (Versec) Stahl testvérben, ki most végezte be tanulmányait a Frankfurter szemináriumban, nyerte új prédikátorát. A szép ének, a bizonyágtételek, a testvérek igazi vendégszeretete és nem kevésbé kedves püspökünk dr. Nuelsen Jánosné, megnyerő kedves modora, még soká emlékezetünkben fogja tartani e szép konferenciái napokat.

Sebele György.

====

Ne az emberektől akarj kereszténységet tanulni, hanem az — Ur Jézustól.

A legdrágább györfy. Egy angol követ a Szentpétervári cári udvarban átélt tapasztalatait mondja el jegyzeteiben. Többek közt ezt is elmondja T. grófnőt sokszor láttam az udvari ünnepeken. Olyan drágaköves nyakéke volt, amilyen rajta kívül egyetlen hölgynek sem volt. Ha kérdezték tőle, mibe került ez a ragyogó ékszer, nevetve mondta: „Tíz havi fogságba!” Ugyanis oly óriási nagy volt az ékszer ára, hogy a grófnő sem tudta egyszerre megfizetni. Azt kérdezte az ékszerész-től, hogy tud-e 10 hónapig várni? Az ékszerész azt mondta, hogy vár. Erre a grófnő 10 hónapra zárdába vonult, elbocsátotta szakácsait, szakácsnőit, szolgaszemélyzetét. Nem vezetett háztartást. Az egész pénzt, amit ezáltal megtakarított, félretette, hogy a drága ékszert megvehesse. Tíz havi lemondás árán összehozta a sok pénzt s megvette az ékszert. Ime, egy világi elmuló ékszerért, ez a grófnő képes volt mindenről lemondani, csak, hogy övé legyen a drága ékszer; mennyivel inkább kellene lemondanunk nekünk is világi örömeinkről, muló javakról, rozsdásodó kincsekről, csak hogy az örökéletet elnyerjük! Te mire hozol áldozatot?

Minden megújult. Egy hívő özvegy gyermekeivel egy oly lakásba költözött, melynek tőszomszédságában egy hírhedt iszákos ember lakott családjával. Az özvegy asszony ismerősei azt mondták neki: „Azzal a durva részeges emberrel természetesen nem fogsz sokat törődni.” Az özvegy asszony erre nem szólt semmit. De kezdett az iszákos ember megtéréséért imádkozni. Nemsokára rájött, hogy a férfi azért lett iszákos, mert felesége hanyag volt s rosszul gazdálkodott a pénzzel. Az özvegy most megtanította az iszákos feleségét arra, hogyan kell a lakást kellemessé, otthonossá tenni, hogyan kell takarítani, ablakot tisztítani, asztalt teríteni, izleletesen főzni s az ételt pontosan az asztalra tenni. Gyermekeit megmosta, megfésülte, hogy lássa az anyjuk, milyen szépek a gyerekei, ha tiszták s rendesek. Megtanította kötni, varni, vasalni stb. A szegény asszony egész más lett, arcára visszatért az élet pirja, lelkébe pedig az életkedv. De férje is megváltozott, abbahagyta az ivást, otthon maradt felesége s gyermekei mellett. Nemsokára szülők és gyermekek hívő gyülekezetbe jártak, mint Istennek megtért gyermekei. Te mit teszel az iszákosok megmentése érdekében?

Uram válassz te. Egy délafrikai néger lelkész fáradtan lépett szalmafedelese gúnyhózába egyik este, mikor hű felesége azzal fogadta: „Kis fiunk nagy beteg!” A lelkész hosszasan nézte lábán fekvő kis fiát, ki szí-

vének öröme s büszkesége volt. Elgondolkozott. Majd azt mondta feleségének: „Isten utjai kifürkészhetetlenek, imádkozunk!” Leborultak s a gyermeke életéért aggódó apa így imádkozott: „Uram, két ut van előtted. Vagy itt hagyod gyermekünket nálunk, vagy elveszed. Uram válassz te. Ami szívének szinte hangosan azt követeli: hagyj itt! De mi nem akarunk saját szívének ösztönzésére hallgatni. Amit határozol, azt fogjuk elfogadni! A gyermek meghalt. Az apa összeroskad a fájdalomtól, de aztán uralkodott magán s azt mondta: „Az Úr választott. Mi nagyon szeretjük gyermekünket, de ő még jobban szereti. Dicsérették az ő nevel!” Ez igazán Jézus tanítása szerinti ima volt. Tudsz-e úgy imádkozni: Atyám ne az én akaratom legyen meg, hanem tied!?

Egy özvegy asszony imája. György kereskedő mondta el a saját életéből az alábbi tapasztalatot: Egy napi sétám közben egy ház elé érkeztem, ahol egy özvegy asszonyt butorostól és gyermekestől kilakoltattak mert nem fizette házbéretét. Megsajnáltam s kérdeztem mivel tartozik. Elég nagy összeg volt, de éppen volt annyi megtakarított pénzem s azt örömmel átadtam neki, hogy ne maradjon sok gyermekével hajlék nélkül. Az özvegy hálával fogadta segítségemet s azt mondta: „Naponfa kérni fogom Istent arra, hogy Önnek egész életében, mindig legyen elegendő pénze!” A kereskedő igen koros ember lett s többször elmondotta családjának s ismerőseinek, hogy az özvegy asszony imái teljességbe mentek, mert egész életén át, sohasem volt pénzzavarban, minden kötelezettségének a kellő időben eleget tudott tenni. Igen, aki a szegényeknek ad, az az Urnak ad kölcsönt! De aki az Urnak ad kölcsönt, az kamatos kamattal kapja vissza! **Kellő időben.** Egy öreg hívő tanító egyszer 200 márkát kapott valakitől azzal, hogy adja olyan helyre, ahol erre legjobban rászorulnak. Mivel a tanító éppen abban az időben nem tudott nélkülözőket — félretette a pénzt. Egy nap azonban valami belső indítást érzett, hogy a pénzzel a vonatra üljön s a szomszéd városba menjen. Elindult. A városban sem tudott határozott célt, így hát találomra elindult a külváros felé, a szegény negyedbe. Egy szegényes gúnyhó előtt künn ült egy öreg asszony, aki krumplit hámozott s közben keservesen sirt. A tanító részvétellel kérdezősködött a bánat oka iránt. Megtudta, hogy kicsi ingósága lefoglaltatott s holnap elérverezik, ha a mai napon nem fizeti le 200 márkás tartozását. A tanító kivette a rábizott 200 márkát s szónélkül átadta s azzal sarkonfordulva elment. Az asszony kérdezte ugyan a nevéét, de a tanító azt válaszolta, hogy nem kell azt tudnia. Nem éreztél-e még belső indítást, hogy egy szegényen segíts, hogy egy szeretetintézményre adakozz, hogy pénzzel jótékonykodj?

W. J.